

Splinters van de duisternis

Tweede deel van de lotgevallen
van
Symethra

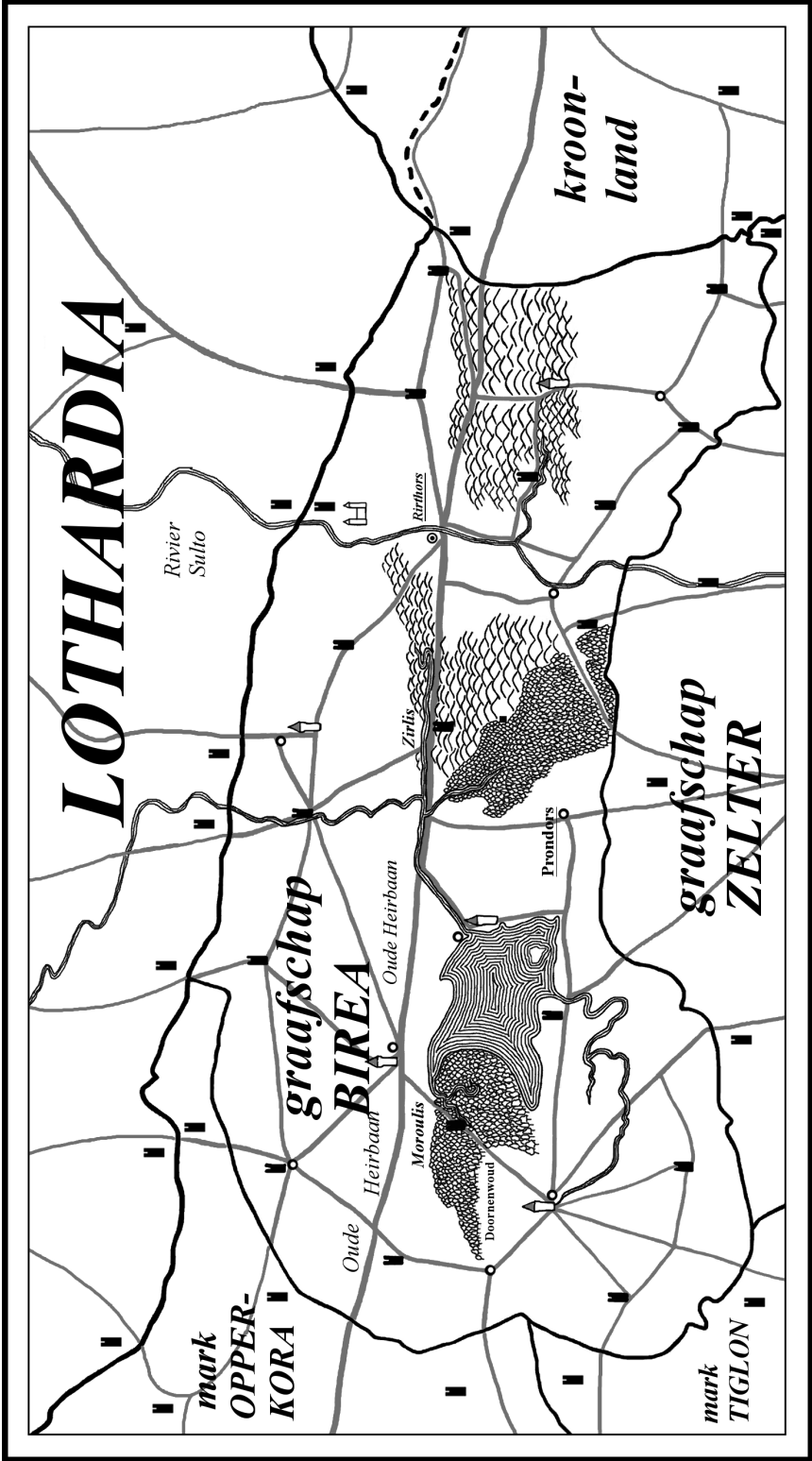
Van dezelfde auteur, in hetzelfde universum:

- *Gesluierde Ramen (2010)*
- *Lichtloos Labyrint (2016)*

De Lotgevallen van Symethra:

- *Aan de Duisternis Ontsproten (2019)*

Schrijver: Giel de Reuver
Coverontwerp: Giel de Reuver
ISBN:
© Giel de Reuver

LOTHARDIA

Rivier Sulto

mark
OPPEKORA

graafschap
BIREA

Oude Heirbaan

Moroutis
Doornenwoud

Zirlys

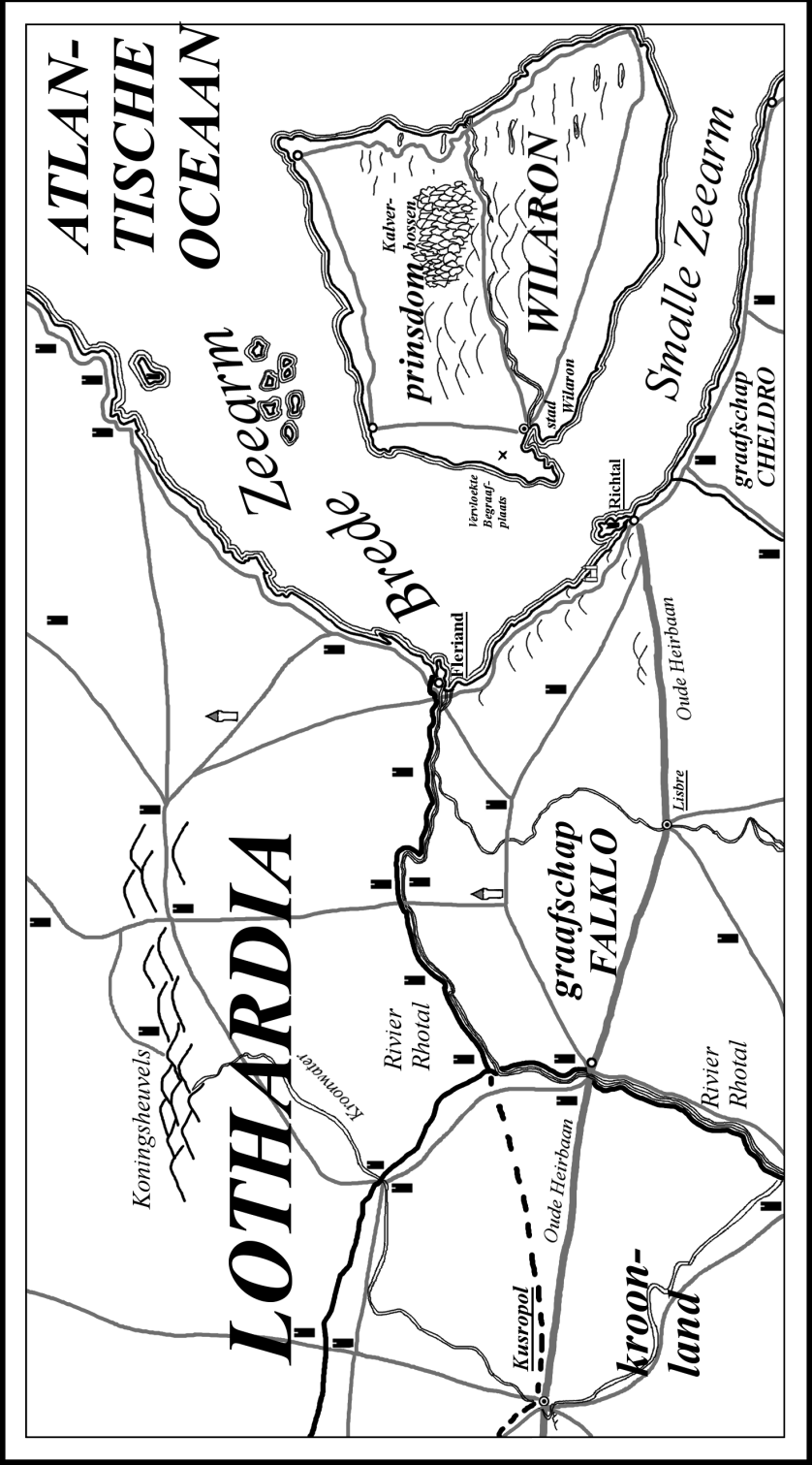
Rrthors

Prondors

kroon-
land

graafschap
ZELTER

mark
TIGLON

Wat voorafging...

In *Splinters van de Duisternis* wordt de bundeling van de boeken die *De Lotgevallen van Symethra* beschrijven voortgezet. In het eerste deel, *Aan de Duisternis Ontsproten*, werd in de eerste 27 hoofdstukken verhaald over Symethra's afkomst en jonge jaren, tot en met haar eerste zelfstandige heldendaad en de beloning die zij hiervoor ontving.

Symethra is geboren in Prondors, een kleine, onbeduidende stad in een economisch vervallen hoek van Birea, een graafschap van het Sogremeniaanse Keizerrijk. Haar geboorte is buitengewoon ongelukkig, want deze is afkomstig uit bloedschande. Derhalve is Symethra haar hele jeugd in de stad behandeld als een paria en een verschoppeling, tot de toestand onhoudbaar wordt en zij en haar pleegvader Molan, een koppige oude barbierchirurgijn, besluiten te vertrekken. De eerste nacht na hun vertrek slaat tot overmaat van ramp het noodlot al meteen toe: Molan wordt getroffen door een beroerte en is misschien wel ten dode opgeschreven. Bij toeval stuiten ze echter op een andere reizigster, genaamd Florea, die de alternatieve geneeskunsten van de hekserij meester is en Molans leven redt. Florea stelt voor om Molan en Symethra naar haar geboortedorp te brengen. Hier verblijven ze bij Florea's broer Antiriel, de dorpspriester. Molan revalideert maar blijft verlamd aan één kant. Bovendien besluit Florea om Symethra in haar eigen geneeskunde te onderwijzen, zodat het drietal dus bij Antiriel blijft wonen. Na jarenlang als buitenbeentjes geleefd te hebben, hebben Symethra en Molan nu een soort familie gevonden in een gemeenschap die hen accepteert.

Het geluk mag echter niet duren. De omgeving wordt steeds heviger geteisterd door een geheimzinnig solitair roofdier, wiens aanvallen steeds veelvuldiger en driester worden. Er wordt weinig hulp verleend door de baron, behalve het sturen van een paar soldaten als bewaking. Uiteindelijk valt Florea ook ten prooi aan dit dier en

Molan besluit het heft in eigen hand te nemen. Samen met korporaal Jolaus en de jonge soldaat Dalos trekken Molan en Symethra de heuvels in, waar Molan het Beest doodschiet. De helden worden gehuldigd en het dorp voelt zich eindelijk weer veilig.

Ook dit blijkt een schijngevoel als Symethra op een dag in het bos twee mannen hoort praten over een aanval op het dorp. Hoewel er niets gebeurt, vertrouwt Molan het zaakje niet, zodat hij en Symethra naar de baron gaan om de zaak te rapporteren. Onderweg wordt Symethra door de geheimzinnige bende ontvoerd en ontmoet hun leider, die zich Nyctoreth noemt. Hij palmt haar in, maar uiteindelijk doorziet Symethra zijn spel en ontsnapt, waarna ze dankzij Jolaus en sergeant Pergin haar vader terugvindt. Molan blijkt intussen getroffen door een tweede beroerte en overlijdt. Maar dit verdriet valt in het niet als Symethra met Dalos en Pergin het dorp bereikt, dat door Nyctoreth is verwoest. Samen met Antiriel, de enige overlevende, gaan ze in volle vaart naar Rirthors om de graaf te alarmeren. Symethra weet dat de aanval alleen een afleidingsmanoeuvre was om een moordcomplot te voltrekken. Aangekomen in Rirthors blijkt de keizer, die de stad bezocht, te zijn vergiftigd. Met haar wonderlijke geneeskunst slaagt Symethra erin de keizer het leven te redden en worden de verraders ontmaskerd. Maar hoe uitgedacht Nyctoreths moordaanslag ook was, ook dit was enkel een bijzaak naast zijn werkelijke grote plan...

Derde Boek: Het Graf

XXVIII. De ogen van Argos

Van alle organen aan het Keizerlijk Hof was de Kroonraad het belangrijkste, ofschoon zij in feite een onofficiële raad was, die onregelmatig bijeenkwam en geen vast ledental had. In tegenstelling tot de Edele Raad, waarin allerhande afgevaardigden van de adel zitting hadden, kwam de Kroonraad echter vrij vaak, soms zelfs bijna dagelijks, bijeen. De keizer kende alle leden persoonlijk. Zitting in deze raad hadden de Kanselier, de Thesaurier, de Kamerheer en de Hierofant; naast hen werd de Raad aangevuld met enkele juristen en generaals, allen vertrouwelingen van de keizer. Het aantal leden van de Raad kon derhalve variëren, maar er waren er nooit minder dan zeven geweest en nooit meer dan vijftien. Zij hadden zitting zolang de keizer hiermee instemde.

Bij aanvang van de zomer van 1213 bestond de Raad uit twaalf personen, onder kanselier Zacharyas Metrand. Op 26 juni kwam de raad in de ochtend bijeen en overlegde voor een relatief korte tijd. Keizer Iralkon VIII zag die dag geen reden om de vergadering te verlengen en stuurde zijn raadsheren binnen anderhalf uur heen. Alleen Prendis Koryanth, een jurist van burgerlijke komaf met een tenger lijf, die belast was met de correspondentie met Lothardia en de Prinsdommen, werd verzocht om nog even te blijven.

Toen de vorst en de raadsheer alleen waren zuchtte de keizer somber en zette zijn hoofdband af. Het was duidelijk dat hij het veel te warm vond voor het hoofddekseel, al zou het ongepast zijn geweest voor hem om de raadsvergadering blootshoofds bij te wonen. 'Alles rustig, geen bijzonder nieuws,' bromde de keizer met enige ironie. 'Maar wat denkt Argos?'

'Geen nieuws kan twee dingen betekenen, Majesteit,' zei meester Koryanth, wiens schuchtere toon en houding plotseling verdwenen waren. Zijn stem en lichaamstaal waren nuchter en autoritair geworden, maar nog altijd met veel respect voor de keizer. 'Of er is werkelijk niets aan de gang, of we weten te weinig.'

De keizer keek hem aan vanuit zijn stoel. Het wederzijdse respect tussen de twee mannen zou bijna tastbaar geweest zijn voor een derde aanwezige in de kamer. 'Wat denk jij?' vroeg de keizer.

'We weten te weinig,' zei Koryanth. 'Er zit nog altijd geen schot in de zaak, Sire. We weten nog steeds niet wie Nyctoreth is of waar hij vandaan komt.'

'Geen vermoedens?' vroeg de keizer. 'Geen aanwijzingen?'

'Vermoedens en aanwijzingen zijn er altijd, Majesteit,' zei Koryanth. 'Maar we moeten er ook nog iets mee kunnen doen.'

'Welke zijn er dan, Prendis?' vroeg de keizer. 'Ik wil ze allemaal nog een keer horen, van voor af aan...' Hij keek zijn vertrouweling niet aan, maar wreef vermoeid peinzend met de toppen van zijn vingers over de wallen van zijn ogen.

'We hebben gedetailleerde beschrijvingen gehad van de getuigen,' zei Koryanth. 'Van Symethra, van die priester bij wie zij gewoond heeft, en van die jonge soldaat Dalos. Symethra is de enige die Nyctoreth drie keer ontmoet heeft, waarvan twee keer zonder zijn masker. Ze heeft ons toevertrouwd zelfs een nacht intiem met hem te zijn geweest. Volgens de omschrijvingen is het een lange, gespierde man. Verder heeft hij bruine ogen, een diepe stem en een charmant gezicht.'

'Wat is nou een charmant gezicht?' zei de keizer geïrriteerd. 'Wat de één schitterend vindt, vindt de ander afstotelijk.'

'Dat is de omschrijving, Sire,' zei Koryanth. 'Hij heeft smalle lippen, een brede kaak en een rechte korte neus. En verder is hij charmant in de zin van... Misschien is charismatisch een beter woord. Hij kan zich met veel overtuiging voordoen als iemand die heel vriendelijk, bezorgd en joviaal is. Blijkbaar is hij een goed toneelspeler. Symethra zei dat ze in eerste instantie erg gecharmeerd van hem was. De priester sloot zich erbij aan dat Nyctoreth zich heel vriendelijk voordeed. Hij heeft

Nyctoreths gezicht gezien toen deze onder de naam Arthor van Contral hun dorp bezocht.'

'Is dit alles wat je weet over zijn uiterlijk?' vroeg de keizer kortaf. 'Niets over zijn kleur haar?'

'Daar zijn we niet zeker van, Majesteit. Als Arthor van Contral was zijn haar blond, als Nyctoreth was het zwart. Hij beweerde dat het blond geverfd was geweest, zei Symethra. Volgens haar had hij ook doner haar op zijn armen en borst, dus we vermoeden dat zijn zwarte haarkleur echt is. Ze zei ook dat hij zwarte stoppels had. Maar het kan alsnog bedrog zijn geweest. Misschien was toch het blonde haar echt, of geen van de twee.'

'Wat heeft die jonge soldaat bevestigd, die Dalos?'

'Hij heeft Nyctoreths gezicht niet gezien, Majesteit, vanwege dat masker. Maar ook volgens de jongen is Nyctoreth lang en stevig, met een diepe, bijna vriendelijke stem.'

'En hoe zag dat masker er ook alweer uit? Het was een helm, toch?'

'Ja, Sire, maar het fungeert vooral om zijn gezicht te verbergen. Het moet gaan om een soort ruitershelm van zwart smeedijzer, met grote wangkleppen, een lage beschermkap voor de nek en een vizier dat de ogen en neus afdekt. En aan weerszijden zijn twee ijzeren drakenvleugels aan de helm bevestigd.'

'Dat klinkt toch als iets dat gemakkelijk te herkennen is.'

'Zeker, Majesteit. Daarom vermoed ik dat Nyctoreth deze helm enkel draagt als hij als Nyctoreth herkenbaar wil zijn voor zijn handlangers. Of voor zijn vijanden. Waarschijnlijk dient het ook om te imponeren.'

'Hm, ja. En hij was opvallend jong, toch?'

'Een jaar of dertig, volgens een schatting van Symethra. Dat geeft ook te denken over het waarheidsgehalte van zijn verhaal, Sire. Misschien is hij niet meer dan een pion en wendt hij slechts voor de leider van een grote samenzwering te zijn, om zo de aandacht van de ware kopstukken af te leiden. Maar het is duidelijk dat hij erg

intelligent en adaptief is. Waarschijnlijk ook erg trots. Derhalve gaan we er voorlopig van uit dat hij het brein is.'

De keizer stond op en liep naar het grote wandtapijt dat het eiland Sogremenia en de omliggende eilandjes toonde. 'Hebben we überhaupt enig idee waar hij vandaan komt?'

'Volgens onze drie getuigen sprak hij gewoon keurig Atlanticum, zonder een opvallend accent. Dan zou hij dus uit de hogere klassen van de centrale gewesten komen. Maar een tongval kan aangeleerd zijn.'

'Het leek mij wel plausibel dat hij van adel zou zijn,' mompelde de keizer peinzend. 'Of anders in elk geval goeude burgerij.'

'Er zijn meerdere aanwijzingen die op adellijke komaf duiden, Sire,' zei Koryanth. 'Allereerst zijn keurige spraak, want de meeste boeren en burgers spreken met lokale accenten. Daarnaast beweerde hij dat hij in de eerste plaats uit was op wraak op Grindal van Birea, omdat de Vrijgraaf hem niet zou hebben gegeven waar hij recht op had. Als dat zo is, zou dat kunnen betekenen dat Nyctoreth uit de Bireïsche adel afkomstig is of anders in elk geval uit een notabele familie. Maar nogmaals: dat hele verhaal kan gelogen zijn. En zelfs als zijn bewering over zijn motieven waar is, dan nog betekent dat niet per se dat hij uit Birea komt.'

'Het is in elk geval wel waarschijnlijk,' zei de keizer. 'En wanneer had hij dit allemaal verteld?'

'Bij de laatste ontmoeting met Symethra, Sire. Op de galgenheuvel van Rirthors.'

'Toen stond hij op het punt haar te doden. Hij kon rustig eerlijk zijn.'

'Zeker, Sire. Het is zeer waarschijnlijk dat hij de waarheid sprak. Ik probeer enkel rekening te houden met alle mogelijkheden. Het blijft mogelijk dat hij eigenlijk juist van plan was om ons op deze manier verkeerde informatie te verschaffen. Zoals ik zei: als hij echt zo jong is, zo'n uitgebreide organisatie leidt en dit soort plannen kan bedenken en uitvoeren, hebben we van doen met een zeer intelligent persoon!'

‘Ja, dat snap ik,’ zei de keizer kortaf. ‘Maar het is nu al meer dan twee jaar geleden, en we hebben dus nog steeds geen idee wie hij precies is of waar hij zich bevindt! Het is toch te gek dat iemand ons zo lang kan ontlopen!’

‘Hij is zonder twijfel ondergedoken, Sire. Er waren dingen over hem en zijn mensen bekend. Iedereen zou zich in zijn plaats een tijdje schuilhouden.’

De keizer zuchtte. ‘Dat onderzoek, vorig jaar. Vertel het me nou nog één keer!’

‘Ik heb een Oog naar Rirthors gestuurd, toen de Leendag daar plaatsvond. Alle baronnen en burggraven zouden zich die dag op het slot van Grindal verzamelen, zoals u weet. Mijn Oog heeft van tevoren alles besproken met Grindal. Grindal wist van een verborgen kamer met een kijkgat, waardoor het mogelijk was om in de gaten te houden wie de Zaal in en uit komt. Dus kreeg Symethra de opdracht om via de kijkgaten de edelen nauwkeurig te bekijken.’

‘En dat was een hoop verspilde moeite,’ zei de keizer zuur.

‘Zo zou ik het niet willen noemen, Majesteit,’ zei Koryanth kalm. ‘Maar inderdaad zag zij hem niet tussen de edelen. De paar die qua postuur aan de omschrijving voldeden leken helemaal niet op hem, zo zei ze. En de enige die qua gezicht een beetje op hem leek, had weer het verkeerde postuur. Veel te klein en te dik.’

‘Maar dat de leenmannen aanwezig zijn betekent niet dat alle edelen aanwezig zijn,’ zei de keizer. ‘Als iemand vaag op Nyctoreth lijkt bestaat er een kans dat ze familie zijn. Hij had al gezegd dat Grindal een belofte aan hem niet was nagekomen.’

‘Dat leek ons ook, Sire,’ zei Koryanth. ‘We hebben uiteraard ook de achtergronden van de leenmannen nagetrokken, maar we zijn niet op verwanten gestuit die aan de omschrijving voldeden. Zelfs niet bij diegene die de meeste gelijkenis vertoonde. Hij was een interessante kandidaat. Hij heet Goljat Neson en is baron van het Doornenwoud. Maar hij was enig kind en zijn vader was dat ook. Als Nyctoreth familie van hem is, is hij niet

legitiem en dus moeilijk op te sporen. Nesons vader staat bovendien bekend als zeer trouw aan zijn huwelijk. Dus dat spoor liep dood.'

De keizer slaakte weer een verbitterde zucht. 'En die bende van hem? Daar heb ik volgens mij nooit naar gevraagd. Wat weten we over zijn handlangers?'

'We kennen er niet veel bij name,' zei Koryanth. 'De meest opvallende is een Kobold, genaamd Schlounki. Mist zijn rechteroog, vermoedelijk uitgestoten. Maar geen spoor van dat wezentje. Verder hebben we nog gehoord van een jonge vrouw genaamd Vitra. Maar er zijn wel meer knappe dames met zwart haar en groene ogen. Ze kan wat magie, net zoals haar meester. Misschien heeft ze het zelfs van hem geleerd.'

'Wat voor magie?' vroeg de keizer met een lichte afkeuring in zijn stem. De adel en de monarchie lieten zich doorgaans niet in met toverij.

'Ze kunnen in ieder geval een soort licht- of bliksemstralen als wapen afvuren,' zei Koryanth. 'Groen van Nyctoreth en paars van Vitra. Maar juist omdat zoiets extreem opvallend is hoeven we er niet op te rekenen dat we hen daardoor gemakkelijk kunnen traceren.'

'Uiteraard,' zei de keizer. 'En verder?'

'Twee luitenants. De ene heet Morach en de ander Medes. Medes is kalend met bruin haar en een ietwat kromme neus en Morach heeft zwart haar, een dikke neus een lichte hazenlip.'

'Doodgewone namen,' zei de keizer. 'Dat helpt ons allemaal niet veel verder.'

'Dat is te zeggen, Majesteit,' zei Koryanth. 'Volgens de getuigen spraken ze plat, maar niet met een vreemd accent. Dat gold voor de meeste van zijn mannen en dan wordt de theorie over Birea weer iets waarschijnlijker, al zegt het niet per definitie iets over Nyctoreths eigen afkomst.'

'Accenten kunnen worden aangeleerd, zei je. Wat maakt je dan nu zo hoopvol?'

'Volgens de getuigen waren dit ruwe, plumpe figuren. Spitsboeven en tuig met nauwelijks enige educatie of

ontwikkeling. De kans dat het allemaal zulke geniale toneelspelers zijn lijkt me klein.'

'Hm.' De keizer bromde en was duidelijk niet zo tevreden met deze uitleg. 'Misschien moet je het toezicht op de Bireïsche kastelen verhogen,' zei de keizer. 'Meer Ogen installeren, om in de gaten te houden wat daar gebeurt.'

'Ik kan het proberen, Majesteit, maar het zijn erg veel kastelen.'

'En er is geen hoofdverdachte, toch?'

'Nee, Majesteit.'

'Dan kies ik voor een strenger toezicht, Pendris,' zei de keizer. 'Je kunt gaan.'

Pendris Koryanth boog voor zijn keizer en verliet de Raadskamer. De keizer wachtte een poosje nadenkend af, zette toen zijn hoofdband weer op. Hij wist dat hij Koryanth volledig kon vertrouwen, want Koryanth was het Hart. Het Hart van Argos, hoofd van de keizerlijke spionage. Zo was het altijd geweest. Eén iemand in de Kroonraad was in het uiterste geheim spionage-meester van de keizer. En tot nu toe leek het erop dat Koryanth, in zijn lange staat van dienst, zijn identiteit nog steeds geheim had gehouden voor de andere Raadsleden. Maar zelfs als zij het wisten zouden zij zwijgen. De identiteit van het Hart was één van de grootste en best bewaarde geheimen van het Keizerrijk.

Iralkon VIII, Keizer der Sogremeniaanse Mensen, vertrouwde het Hart volledig en wist dat deze zijn werk uiterst bekwaam deed. Toch maakte hij zich zorgen, omdat de man die meer dan twee jaar geleden een moordaanslag op hem had beraamd nog altijd op vrije voeten liep. Het hele idee dat iemand met zulke ambities maar niet gevangen werd, was buitengewoon frustrerend. Als die man zoiets voor elkaar kon krijgen, wilde Iralkon niet weten waar hij nog meer toe in staat was.

'Weet je nu genoeg?' vroeg hij.

De valk die al die tijd braaf op een stok had gezeten, in een hoek van de kamer, was verdwenen. Vlak naast de stok stond een man met een sneeuw witte baard en een

gebroken wit gewaad. In zijn hand droeg hij een lange staf. 'Ik heb genoeg gehoord, ja,' zei de man. 'Nu wordt het mijn beurt om jou wat te vertellen.'

XXIX. De drie ruiters

Het uitzicht vanaf de kantelen van het Heeresteen was prachtig, vond Symethra. Alle daken van Rirthors waren zichtbaar, behalve de paar die door de torens van de kathedraal en het stadhuis aan het zicht onttrokken werden. En daarachter de groengouden landen van de Vallei van Guldenkoren, omsloten door glooiende groene heuvels. Die heuvels in het westen kende ze goed. Het waren de Heuvels van Zirlis, met daarachter de plek waar ze drie jaar gewoond had. Vreemd. Ze woonde hier al bijna net zo lang als ze daar gewoond had. Toch leek het alsof haar tijd in het dorp veel langer had geduurd. Zo lang als de jaren in het dorp hadden geleken, zo kort leken ze hier op het slot te zijn geweest. En toch was er zo weinig gebeurd.

Van Nyctoreth hadden ze al die tijd niets meer vernomen. Wel was ze nog een keer bij de graaf geroepen, een jaar geleden op de Leendag. Naast de graaf had een man gestaan met een kap over zijn voorhoofd en een masker voor zijn ogen, als een soort beul. De graaf had zijn vinger op zijn lippen gedrukt en gefluisterd: 'Stil. Zachtjes praten. Deze ontmoeting is geheim. Argos is hier voor een onderzoek.'

Symethra wist wat Argos was: de keizerlijke spionnen, genoemd naar een mythische reus met honderd ogen. Even was ze bang geweest dat ze haar hele verhaal nog een keer moest vertellen, zoals ze al eerder gedaan had. Dat was niet eenvoudig geweest, omdat men echt alle informatie waarover ze beschikte van haar verlangd had, dus ook over haar nacht in Nyctoreths bed, waar ze nog altijd met een vies gevoel aan terughad. Maar de graaf en het Oog hadden haar naar een donkere, kleine ruimte gevoerd en een paar minuscule luikjes opengedaan.

'Kijk goed de Zaal in,' had de graaf gefluisterd. 'Kijk of je iemand ziet die op Nyctoreth lijkt.'

Ze had lang en aandachtig gekeken, maar weinig nuttigs gezien. 'Ik zie er maar twee die net zo lang zijn, als hij. Maar ze lijken allebei niet. Die eerste heeft een veel te

grote neus. Zijn ogen zijn te klein en liggen te ver uit elkaar. En die andere heeft een te platte neus en te dikke lippen. Zo kan ik nog een hele hoop verschillen opnoemen. Zij zijn het niet. Nee, ik zie er eigenlijk maar eentje die een klein beetje op hem lijkt, en dat is die bij de haard, met dat donkere haar. Hij heeft een rossige sik.'

'Dat is Neson,' zei de graaf. 'De baron van het Doornenwoud. Maar die zou dus te klein zijn?'

'Hij is duidelijk te klein,' had ze gezegd. 'En veel te dik. En zijn baard is rood, terwijl Nyctoreth zwarte stoppels had. Misschien kun je dat nog vervalsen...'

'Maar zijn lengte niet,' had de spion gefluisterd. 'Kijk nog eens heel goed. Weet je zeker dat hij er niet is?'

Ze had nogmaals aandachtig gekeken, maar tenslotte haar hoofd geschud. 'Nee, hij is er niet.'

Bij het banket had ze de heren nog langer en aandachtiger kunnen bekijken, maar toch moeten concluderen dat Nyctoreth zelf er echt niet bij was. Dat had ze jammer gevonden, want het leek erop dat de schoft zijn straf maar bleef ontlopen. Sindsdien was de tijd verstreken zonder dat er iets gebeurd was. Ze dacht nu in elk geval wat minder vaak aan hem dan twee jaar geleden. Haar werk aan de geneeskunde en haar vrienden om haar heen hadden haar gedachten verzet. Na alles wat er twee jaar geleden gebeurd was, kon ze Pergin natuurlijk alleen maar als een vriend zien. Ook had ze heel snel een vriendin gevonden in Andria, die net als Symethra onder alle tumult op het slot terechtgekomen was. Daarnaast was er Bugot de nar, die praktisch een allemansvriend was zoals hij op het kasteel rond stuitte. Ook kende ze Mas de kok, Myche de meid en nog vele anderen... Maar niemand had de laatste tijd haar gedachten zoveel afgeleid als Dalos.

Dalos. Het had een poos geduurd voordat ze de mensen op het kasteel echt had leren kennen en was gaan vertrouwen, waardoor Dalos in de eerste maanden toch haar voornaamste steun en toeverlaat was geweest. Ze kende hem nu eenmaal langer dan Pergin en Andria. Bovendien was Andria een lange tijd erg stil en somber

geweest, na alles wat er met haar gebeurd was. Maar bij Dalos had Symethra al haar problemen kwijt gekund. Ze had zelf ook een tijdje behoorlijk in de put gezeten, omdat ze net als Andria kampte met een gevoel van verlies. Dan was het heel fijn om aan iemand te vertellen hoe je je voelde, maar bij Andria had ze vaak het gevoel dat ze eigenlijk behoorde te luisteren in plaats van te vertellen. Andria was door Nyctoreth immers van haar vader én haar benen beroofd. Dus had Symethra haar hart liever bij Dalos gelucht, waarbij ze hem steeds warmer en aangenamer was gaan vinden.

Toch had het, toen ze zich eenmaal van die gevoelens bewust was geworden, nog een poos geduurd voordat ze er ook aan had durven toegeven. Ook had ze lang gearzeld hoe ze dat voor elkaar moest krijgen. Het was een vreemd idee, aangezien ze hem eerst had afgewezen, toen hij als jong rekrutje ineens had toegegeven verliefd op haar te zijn. Ze had niet eens zeker geweten of hij dat nog steeds was. Symethra had een lange tijd overwogen om het hem te vertellen, maar ze had de woorden maar niet uit haar mond gekregen. Tot een keer waarop ze weer heel dicht bij hem gezeten had. Ineens had ze besloten om het gewoon niet te zeggen. In plaats daarvan had ze al haar moed verzameld en hem abrupt een kus op zijn mond gegeven. Hij had daar heel verbaasd en verlegen op gereageerd. 'Ik dacht dat je niet wilde,' had hij gestameld.

'Dingen veranderen,' had ze gefluisterd. 'Wil jij nog steeds?'

Zijn ogen gingen even naar de hare, maar schoten gegeneerd weer weg. 'Valt dat zo op?'

'Alleen als ik heel goed kijk,' had ze gegiecheld. Toen had ze hem weer gekust.

Sindsdien deelden ze meer met elkaar dan alleen hun problemen. Een paar nachten geleden hadden ze voor het eerst het bed gedeeld. Het zijne om precies te zijn. Dat de jongen het meisje zou moeten bezoeken interesseerde haar niet. Ze had hem wel op weg moeten helpen. Hij durfde gewoon nauwelijks initiatief te nemen, bang als hij

was om te haastig te zijn en iets te doen dat ze niet zou willen. Dus was zij maar begonnen met het losmaken van hun kleren en had zij hem maar het bed in getrokken. Heel even deed het haar denken aan die ene keer... Maar toen was ze verleid en overheerst geweest. Nu had zij blijkbaar de leiding. 'Niet op me liggen,' had ze wel gezegd. 'Daar houd ik niet van...' Dat had Dalos begrepen en de rest van de nacht had ze zich volkomen veilig gevoeld.

In principe wist iedereen op het slot zo onderhand wel dat ze een verhouding hadden. Ze hadden het weliswaar niet van de daken geschreeuwd, maar ook geen poging gedaan om het geheim te houden. Plagerijen of afkeuring waren uitgebleven, tot haar grote opluchting. De meesten zeiden er eigenlijk weinig over. Het was net alsof ze al jaren samen waren.

Dalos was de laatste twee jaar opgeleid in vrij uitgebreide gevechtstrainingen. Hoewel hij officieel een jonker of schildknaap genoemd werd, was hij absoluut niet met een ridderopleiding bezig en diende hij geen heer. Wel was hij nu uitgebreid geoefend in paardrijden en het hanteren van het zwaard en de pijl en boog, maar ook in wat meer speciaal werk. Vandaag had de kapitein hem de stad in gestuurd met de opdracht iemand te schaduwen. Blijkbaar was dat ergens goed voor, al snapte Symethra niet echt waarvoor. Als ze maar geen spion van hem wilden maken.

Ze werd door regendruppels uit haar gedachten losgerukt. De donkergrijze lucht begon zijn kleurloze inhoud los te laten op de wereld hier beneden. Symethra hoopte dat het bij druppels zou blijven, maar al snel begon de regen te versnellen, om met het ritme van een roffelende trom op de daken neer te dalen. Tijd om te gaan schuilen. Symethra trok haar kap over haar hoofd en liep naar de dichtstbijzijnde trap. Of zou ze gaan schuilen in het wachthuisje?

Door de stromende regen heen hoorde ze het getrappel van galopperende hoeven. Even hield ze in en wierp een blik over de kantelen. Een drietal ruiters kwam door de

straten aangereden, wapperende mantels en hun kap over het hoofd, nat van de regen. Symethra vroeg zich af of dat de reden was dat ze zo'n haast hadden.

Ze ging de trap af en wilde net naar de hoofdburcht hollen toen de poort geopend werd en de ruiters binnenstormden. Dat verraste haar. Niet alleen in de zin dat ze schrok, maar ook omdat het zelden gebeurde dat men over de binnenplaats galopperen mocht.

De ruiters reden naar de hoofdingang waar ze afstegen. Graaf Grindal was intussen in de open deur verschenen. Zijn gezicht was verrast noch verwachtingsvol; eerder afwachtend of inschattend. De ruiters liepen meteen naar hem toe, zonder buiging of zichtbare groet. Een page kwam naar buiten gehold om de paarden naar de stal te brengen.

Toen Symethra de hoofdburcht binnenging zag ze hoe de graaf zijn gasten door een kleine deur stuurde, rechts in de gang, vlakbij de poort waardoor ze binnengekomen waren. Dat verbaasde haar, want die gang leidde naar een klein zijtrapje dat niet vaak gebruikt werd. Net op het moment dat ze besloot dat het haar niet aanging kreeg de graaf haar in het oog. Ze knikte gediensig naar hem en wilde doorlopen, maar hij hield haar tegen: 'Eh, wacht, Symethra. Kom jij ook maar mee. Het is nogal belangrijk en er is ook naar jou gevraagd. En weet je waar Dalos is?'

'In de stad, heer,' antwoordde ze. 'Leren schaduw en of iets dergelijks.'

'Ach, ja,' zei de graaf. 'Nou ja, dat loopt wel los. Kom maar snel.'

Symethra besloot geen vragen te stellen en volgde de onbekende gasten de trap op. De graaf sloot het deurtje achter hen en draaide de sleutel om in het slot. De trap was smal en stijl, alsof hij vooral voor knechts en meiden of voor noodgevallen bedoeld was. Na een trede of veertig kwamen ze uit op een overloop met nog een kleine deur, waardoor ze binnentraden. Deze kamer herkende Symethra meteen: de wijde ruimte met het hoge, gekleurde raam en de fraaie wandschilderingen was de werkkamer van de graaf, waar hij haar al vaker had

ontvangen voor medische zaken of als ze haar verhaal aan agenten van de keizer had moeten vertellen. Alleen dat de kleine deur in de hoek op een trap naar de voorhal uitkwam had ze nog niet geweten. De graaf deed het deurtje op slot en controleerde ook de deur naar de grote gang nog een keer. 'Alle deuren zijn op slot,' zei hij.

'Wie is zij?' vroeg één van de ruiters.

'Dit is Symethra, dochter van Molan,' zei de graaf. 'Kent u haar? Ze is...'

'Ja, natuurlijk, het is goed. We hebben ervan gehoord,' zei een andere ruiter, die wat kalmer en vriendelijker klonk. 'Ik wil graag ter zake komen.'

'Moment,' zei de derde ruiter. Zijn stem klonk streng. 'Wat we hier gaan bespreken is Uiterst Geheim. Wie informatie hierover zonder toestemming van de keizer, of van Argos, naar buiten brengt, zal schuldig worden bevonden aan hoogverraad. En op hoogverraad staat de doodstraf.'

'Niet meteen dreigen, mijn beste vriend,' zei de tweede ruiter, die zijn kap had afgedaan en zijn natte reismantel losmaakte, zijn lange, statige verschijning onthullend. Hij had lang sneeuw wit haar, een net zo witte lange baard en twee wonderlijke rode ogen. 'Maar je hebt gelijk,' zei hij, terwijl hij zijn mantel over een stoel hing en zijn lange staf in een hoek zette. 'Wat hier besproken wordt moet geheim blijven. Er mag geen paniek uitbreken. Ook hier niet.' De oude man – zijn haar en baard waren het enige dat hem oud deed lijken, want nu Symethra goed keek viel het haar op dat zijn gezicht maar weinig rimpels had – ging in de stoel zitten en knikte glimlachend naar Symethra. 'Ik stel voor dat we eerst even plaatsnemen,' zei hij. 'Ik denk dat Symethra ook wel mag weten wie wij zijn. Ik ben Merlijn.'

Die naam kwam Symethra wel degelijk bekend voor, maar het was een onwerkelijk idee dat hij hier zo gewoon en kalmpjes zat. 'De Witte Magiër van Avalon?' vroeg ze verbaasd. Ze kende de naam Merlijn uit allerlei verhalen en historiën die ze in de loop der jaren had gehoord of

gelezen, maar ze had nooit geweten wat er nou waar van was.

De man knikte. 'Zo noemt men mij wel eens, ja. En ik moet bekennen dat mijn haar nooit een andere kleur heeft gehad. En jij, Zacharyas, stel je je even voor?'

De eerste ruiter deed zijn kap af. Zijn geprikkelde gezicht had een korte, golvende snor en een gegolfde puntbaard, allebei grijzend. Met een licht geprikkeld gezicht schraapte hij zijn keel. 'Goed dan. Ik ben Zacharyas Metrand, kanselier des keizers. Ik moet bekennen dat ik de wijze waarop ge nu het gesprek leidt nogal ongebruikelijk vindt, heer magiër.'

'Dat is heel goed mogelijk, Zacharyas,' zei Merlijn. 'Maar noem me alsjeblieft geen heer. Je hoeft me niet te vousvoyeren. Ik ben niemands heer of meester.'

Metrand ging met een ongemakkelijk gezicht zitten. De derde ruiter, niet zo lang als Merlijn maar wel breedgeschouderd, nam geen plaats maar ging naast de kanselier staan met zijn armen over elkaar. Ook deed hij zijn kap niet af. Symethra zag dat een masker zijn bovenste gezichtshelft bedekte, zoals ze eerder bij iemand gezien had.

Graaf Grindal nam plaats achter zijn werktafel en gebaarde naar de laatste stoel. 'Ga maar zitten, hoor,' zei hij tegen Symethra. 'En u...?' vroeg hij aan de gemaskerde man.

'Ik blijf liever staan,' zei het Oog van Argos gedecideerd. 'Ik ben hier niet om te informeren maar om te bewaken.' Dat hij de kanselier beschermen moest was duidelijk, maar het leek er veel op dat hij meer dan alleen mensen bewaken kwam.

'En nu ter zake, graag,' zei Merlijn. Zijn toon was ernstig, maar nog steeds zacht en vriendelijk. 'Erg goed dat u Symethra er bij hebt gehaald, heer graaf. Of mag ik Grindal zeggen?' Merlijn wachtte niet op antwoord, maar richtte zich tot Symethra. Hij had vreemde irissen, roze als de dageraad, om bloedrode pupillen heen, een beetje angstaanjagend. Ze vroeg zich af of dat iets magisch was. Toen bedacht ze zich dat ze vroeger in Prondors had

gehoord over een kind met wit haar, maar ze kon zich niet herinneren of het kind ook rode ogen had gehad.

‘Symethra,’ zei de magiër. ‘Je hebt misschien al geraden waarom de keizer zijn kanselier hierheen stuurt en jij bij het gesprek moet zijn. Of niet?’

‘Gaat het weer over Nyctoreth?’ zei ze somber. Ze moest zich inhouden om niet geïrriteerd te kijken. Wat wilden ze nu weer van haar? Ze had haar hele verhaal al een paar keer opnieuw moeten vertellen en dat was al moeilijk genoeg geweest. Vooral dat intieme gedeelte. Als ze dat vertellen moest was het net of ze zich uit moest kleden in het bijzijn van een vreemde. Die agenten waren geen prettig gezelschap, anoniem achter hun maskers, op een kille toon vragen stellend en dan de hele tijd doorzagen over elk klein detail dat ze uit haar wilden persen.

‘Er is iets nieuws over hem ontdekt,’ zei Metrand ernstig. ‘Het lijkt erop dat we eigenlijk geen moment te verliezen hebben. Maar misschien kan... eh... meester Merlijn dat beter uitleggen.’ Hij klonk alsof hij eigenlijk zelf maar matig verwoorden kon wat er aan de hand was.

‘Hebben jullie ooit gehoord van de Pyrieten Portalen?’ vroeg Merlijn.

‘Dat had toch iets te maken met de Tien Geesten?’ zei de graaf.

Merlijn knikte. ‘De Tien Voogden, ja. Van de vele Kinderen van Yilna, waren er Tien die oorspronkelijk Sogremenia bewaakten. Peragin, Romorda, Coripa, Toulantro, Faresia, Leshom, Chaïma, Brenalin, Ephranes en Lyxione. Zij zijn de stamouders van de Tien Volkeren. De Tien Voogden of kortweg de Tien.’

‘Is het waar dat u ze opgeroepen hebt?’ flapte Symethra eruit.

‘Niet helemaal,’ zei Merlijn. ‘Ze zijn uit de Geestenwereld geroepen door Cleito, de moeder van de eerste koningen van Atlantis, om dat eiland te bewaken. Maar Atlantis ging ten onder door een te grote beroering van de Leven Ether. Het Etherknooppunt was echter te sterk zodat er op den duur vanzelf weer land ontstond op

de plek waar het lag. Zij hebben dat vervolgens herbouwd en opnieuw bewaakt. Zo is Sogremenia ontstaan. Maar in de tijd dat zij Atlantis nog beschermden heb ik al wel contact met hen gehouden. Elk beschermde één van de tien koningen van de Atlantische confederatie. Maar er was ook een Elfde, die waakte over het hart van Atlantis.'

'Was dat de Grote Demon?' zei Symethra.

Merlijn knikte. 'Noxoran de Afvallige. Het enige Kind van Yilna dat ooit tot duisternis verviel. Het bloed van Bardoch stroomde te sterk in zijn aderen. Maar laat ik terugkomen op die Pyrieten Portalen. Deze Portalen hoorden bij de Tien Voogden. Van oorsprong zijn ze door Cleito opgeroepen middels een langdurige meditatie, in een kring van elf stenen: één voor elke Voogd, afkomstig uit het Hart van het eiland. De Stenen waren, net als de Voogden, heel sterk verbonden met de Ether, zodat elke Steen in onlosmakelijk verband met zijn Geest kwam. De Tien Koningen konden hun Steen dus gebruiken om contact met hun beschermgeest te maken. Eeuwen later, toen Noxoran hun gelederen al verlaten had, schonken de Tien hun Stenen aan de Tien Volkeren. Want door de band die zij ermee hadden was er veel van hun kracht in de stenen gesloten. Iemand met een sterke geest kan via de ene Steen communiceren met iemand die de andere bezit. Reizen van het ene Portaal naar het andere is ook mogelijk, alleen is het veel riskanter. De kleinste verslapping van je concentratie kan de balans verstoren, wat in het ergste geval zelfs de dood van de reiziger kan betekenen. Toch is juist die eigenschap hetgene waar ze de naam Pyrieten Portalen aan te danken hebben.'

'Wat heeft Nyctoreth hier dan mee te maken?' vroeg Symethra. Het verhaal interesseerde haar wel, maar het nut ervan ontging haar.

'Nog even geduld. Ik leg alles uit,' zei Merlijn. 'Je moet snappen dat die Portalen in al die eeuwen wel eens van eigenaar gewisseld zijn. Er is nog steeds een Portaal aanwezig in Damalion, Rabaron, Chystopol, Bladwoon en Nautreme. Dat zijn de hoofdsteden van respectievelijk de Lichtelfen, de Dwergeren, de Cherubs, de Woudelfen en de

Meerminnen. De andere van de Tien Volkeren hebben hun Portalen in de loop der eeuwen afgestaan. Zij hebben nooit veel deelgenomen aan de oorlogen of nooit een rijk of staat gevormd, dus was het bezit van de stenen voor hen minder nuttig. Zo kwam er na de Duistere Oorlogen bijvoorbeeld een Portaal op Avalon terecht, één in Mandrapol, de hoofdstad van Lothardia, en één in de vroegere hoofdstad van Andraniëe. Dat laatste is na de stichting van het Keizerrijk naar Kusropol verplaatst. En juist dat Portaal is nu verdwenen.'

De graaf fronste onbegrijpend. 'Verdwenen? Hoe is dat nou mogelijk?'

'Daar zijn we niet helemaal zeker van,' zei Metrand. 'Maar u moet begrijpen dat de Portalen tegenwoordig nogal in onbruik zijn geraakt. Ze werden alleen gebruikt als snelle communicatie zeer urgent was, in tijden van crisis of oorlog. Maar de laatste keer dat er problemen waren die de aandacht van de gehele Alliantie waard waren, is al bijna drieënhalve eeuw geleden.'

'Ja, de Mensen communiceren niet meer zoveel met hun bondgenoten als ze vroeger deden,' zei Merlijn. 'Maar ook de andere volkeren geven meer de voorkeur aan koeriers, gezantschappen of vogels. Of Uittreding. Bedenk ook dat het weinig zin heeft voor ons om contact met een Portaal te maken als dat altijd opgeborgen ligt in een gesloten ruimte, zonder dat daar iemand aanwezig is.'

'We hebben het Portaal in Kusropol inderdaad altijd op een geheime plaats bewaard,' zei Metrand. 'In een kist zelfs, waardoor het eigenlijk totaal onbruikbaar was. Het was eigenlijk bijna vergeten, want men ging er nooit meer kijken. Pas een maand of tien geleden hebben we de diefstal bij toeval ontdekt, toen Zijne Majesteit en ik de Gesloten Kamer betraden om enkele geheime documenten in te zien. Terloops kwam het Portaal ter sprake en toen besloot Zijne Majesteit in een opwelling het kistje te openen, uit een soort nieuwsgierigheid. Maar het kistje was leeg, tot onze grote ontsteltenis. Dus stuurde Zijne Majesteit terstond een bericht naar Avalon.'

‘Ongelukkig genoeg waren ik en Viviane niet op Avalon aanwezig,’ zei Merlijn. ‘Al behoorlijk lang niet zelfs. Wij bevonden ons op dat moment... laat ik zeggen: aan de andere zijde van de Aardbol. Ik was daar al erg lang bezig met een zeer ingewikkelde kwestie en uiteindelijk had ik mij genoodzaakt gezien om Viviane ook erheen te roepen. Natuurlijk kon Avalon ons wel berichten middels meditatief contact, de Uittreding. Maar we besloten om eerst de zaak in het Verre Oosten af te ronden, ernstig als hij was. En daarna moesten we ook nog terugreizen. Eigenlijk was dat een grove fout. We hebben de zaak hier te lang op zijn beloop gelaten. We hadden eerder instructies aan Avalon moeten zenden.’ Merlijns ogen staarden somber omlaag, het enige vage teken van schaamte dat zijn gezicht toonde.

‘Wij hebben al die tijd ook maar domweg afgewacht,’ zei Metrand. ‘Ons treft minstens net zoveel blaam. We hebben het Portaal teveel verwaarloosd. En nu...’ Hij zuchtte bezorgd.

‘Toen we terugkwamen op Avalon hebben we getracht de locatie van het verdwenen Portaal te achterhalen,’ zei Merlijn. ‘Zoals ik zei is het mogelijk om via de Portalen te communiceren en te reizen. Dat komt omdat je via het ene Portaal door alle andere kunt zien en horen, begrijpen jullie wel?’

Symethra knikte. ‘Dan zou je dus kunnen zien op wat voor plek het zich bevindt.’

‘En als het mogelijk was het Portaal te zien, was het ook mogelijk ernaartoe te reizen,’ zei Merlijn. ‘Maar ik merkte dat het allebei niet ging. Ik kon het gestolen Portaal niet eens meer zien, laat staan er via ons Portaal naartoe reizen. Alsof de dief erin geslaagd was om zijn Portaal af te sluiten. Maar daar zou een enorme, bovenmenselijke wilskracht voor nodig zijn. Maar er was nog één andere optie, namelijk dat er iets nabij het Portaal was dat de kracht ervan verstoorde. Toch kende ik eigenlijk geen voorwerp dat met een Portaal te vergelijken is en er zo’n sterke tegenkracht op kon uitoefenen. En toen kwam er een verschrikkelijke

gedachte in mij op.' Hij keek Symethra ernstig aan. 'Herinner je je nog uit hoeveel Stenen de kring van Cleito bestond?'

'Elf,' zei Symethra. 'Maar je sprak over Tien Portalen.'

'De elfde behoorde Noxoran toe,' zei Merlijn. 'Zijn Steen had een band met de rest, maar dan anders. Inderdaad hoorde de Steen net zo bij hem als de tien andere bij zijn broeders en zusters hoorde. Maar doordat Noxoran vervallen was tot duisternis, was zijn steen met hem vervallen.'

'Wat is daar dan mee gebeurd?' vroeg de graaf. 'Is het niet vernietigd toen de Tien de Afvallige versloegen?'

Merlijn schudde zijn hoofd. 'Het was praktisch een deel van hem. Het was op het einde van de Duistere Oorlogen dat de Tien opnieuw ontwaakten en Noxoran en zijn hordes versloegen. Maar ze konden hem niet vernietigen, omdat hij nog altijd hun broer was. Dus sloten ze hem op in een gevangenis waar hij nooit zelf uit zou kunnen ontkomen. En zijn Steen konden zij niet vernietigen, maar wel doen barsten, zodat Noxoran niet meer zijn volledige kracht gebruiken kon. Hij verloor de controle erop en kon zijn kracht niet langer concentreren in de Stoffelijke Wereld. Vervolgens braken zij elk een stuk van hun eigen Steen af en vingden de losgekomen krachten van de demon hierin op, zodat hij het contact met de Stoffelijke Wereld helemaal verloor. Zij offerden eigenlijk een deel van henzelf op, om zijn krachten te blokkeren. Noxorans Gebarsten Steen ging toen verloren, net als de Splinters van de Portalen.'

'Hadden ze die niet ergens op kunnen bergen?' zei Symethra.

'Dat is het wrange,' zei Merlijn. 'Dat hadden ze willen doen, maar de Splinters werden door de opgevangen duisternis gecorrumpeerd en vervulden de Voogden met pijn en afkeer, zodat ze die ver van zich vandaan wierpen. En aangezien niemand erbij was toen zij Noxoran opsloten, heeft niemand gezien wat er precies gebeurd is met de Splinters. Zelf konden de Tien ze niet meer lokaliseren, omdat de duisternis ervan hen verblindde.'

Waarschijnlijk zijn de Splinters over Sogremenia en de omliggende eilanden verspreid.'

'Net als de Pyrieten Portalen?' vroeg Symethra.

'Juist niet,' zei Merlijn. 'De Portalen moesten worden gebruikt, maar de Splinters natuurlijk juist niet. Elk wierp hem weg in een andere, willekeurige richting, hopend dat wie er één zou vinden nooit de ware aard ervan zou doorzien.'

'Als ze de stukken over de wereld verspreid hadden was het nog moeilijker geworden om ze te vinden,' zei de graaf. 'Waarom deden ze dat niet?'

'Buiten deze Schemerlanden was het voor de Tien steeds moeilijker om hun macht uit te oefenen. Ze hadden zich te sterk met dit land verbonden. Bovendien had de strijd met Noxoran hen verzwakt en vermoeid. Je moet weten dat Noxoran ongelooflijk sterk was en hen echt verwond had, terwijl het versplinteren van de Portalen hen ook veel pijn had gedaan. De Tien waren al eerder ingeslapen en na hun gevecht waren zij ook weer dodelijk moe. Ze hadden tijd nodig om te rusten en te helen. Veel tijd.'

'En ik neem aan dat er nu iets met die Splinters gaande is?' zei de graaf.

Merlijn zweeg even en knikte toen. 'Ik heb altijd gedacht dat ik de enige was die dit ontdekt had, maar via de Portalen is het ook mogelijk om de Splinters waar te nemen. Het vergt hele diepe concentratie, op bijna meditatief niveau. Maar toch is iemand anders erin geslaagd dit te ontdekken. Want toen ik merkte dat ik het gestolen Portaal niet meer kon zien, kreeg ik het akelige gevoel dat de Splinters er iets mee te maken hadden. Dus zocht ik naar alle Splinters. Het leek me mogelijk dat een enkele Splinter het Portaal zou blokkeren, doordat de Lichte en Duistere kracht elkaar in de weg zaten. Mijn vermoeden bleek tot mijn schrik niet alleen juist, het was nog veel erger. Ik kon maar zes van de Splinters waarnemen, wat het heel waarschijnlijk maakte dat één iemand er vier in zijn bezit had!'

De blik van de graaf ging van zorg over in schrik, verwildering en ongeloof. 'Vier? Maar... Hoe kan dat? U zegt net dat... dat...'

'En ik zeg nogmaals dat het extreem moeilijk is,' zei Merlijn. 'Maar niet onmogelijk.'

'Was het Nyctoreth?' vroeg Symethra.

'Ik kon maar heel weinig zien,' zei Merlijn. 'Maar ik zei dat ik maar zes Splinters kon waarnemen. Dat is niet helemaal waar. Er was een zevende, die ik heel even zien kon, voor hij vervaagde en wegviel. Dat gaf mij heel weinig informatie. De plaats kon ik al niet meer lokaliseren. Maar twee dingen vielen mij op. Een man met een masker en een Kobold met maar één oog.'

Die laatste beschrijving was voor Symethra te herkenbaar om toevallig te zijn: 'Schlounki.'

'Maar als Nyctoreth bezig is met het verzamelen van die Tien Splinters,' zei de graaf, 'wat betekent dat dan voor ons?'

'Het is een groot gevaar,' zei Merlijn. 'Ik zei al dat de Splinters de chaotisch geworden krachten van Noxoran opvingen. Over de precieze gevolgen wil ik liever niet speculeren, maar Nyctoreth zou hier zeer duistere krachten mee kunnen opwekken.'

'Kunt u hem niet opsporen met de Portalen, dan?' vroeg Symethra.

'Ik zei al dat de Splinters het gestolen Portaal blokkeren,' zei Merlijn. 'De Splinters verstoren met de krachten die erin opgesloten zitten de balans en vertroebelen de Ether. Hoe meer er bij elkaar komen, hoe erger dit wordt. De Splinters en het Gestolen Portaal zijn dus niet meer met een ander Portaal te vinden, terwijl de bezitter ervan steeds gemakkelijker de locatie van de andere Splinters bepalen kan. Zijn mogelijkheden groeien en die van ons verzwakken.'

'Is er dan nog wel hoop?' vroeg Symethra.

'Jawel,' zei Merlijn, 'maar dan moeten we wel snel tot actie overgaan. En daarom kunnen we jouw hulp ook gebruiken.'

XXX. De plannen gewijzigd

Dalos stond opgesteld in een steegje tegenover de herberg. Hij leunde tegen de muur en schraapte met een zakmesje wat modder van zijn laars, terwijl hij uit zijn ooghoeken op de deur van de herberg lette, hopennd dat dit onopvallend genoeg was. Begin van de week had Zenther hem het volgende opgedragen: 'Zaterdag wil ik dat jij iemand gaat volgen. Gewoon, bij wijze van oefening.' Daarop had Zenther hem mee de straat op genomen. De kapitein had opvallend genoeg, geheel tegen zijn gewoonte in, niets gedragen dat hem als militair herkenbaar maakte. 'Schaduwen is soms noodzakelijk om iets te weten te komen. Bijvoorbeeld waar iemand mee bezig is of waar hij zich schuilhoudt. Het is niet iets waar een stadswacht of een soldaat zich snel mee bezig zal houden, maar juist daarom wil de graaf dat jij het leert. Zodat je inzetbaar bent voor wat... meer speciale gevallen. Begrijp je?'

De kapitein had gewezen naar een man met een grote strohoed op. 'Zie je die man met die hoed? Stel dat je hem wilt volgen zonder op te vallen. Wat doe je dan?'

Dalos had even over dit antwoord na moeten denken. 'Ik zou er om te beginnen onopvallend uit moeten zien.'

'En hoe zou je dat voor elkaar kunnen krijgen?'

'Geen zichtbare wapens, denk ik. Simpele kleding. Mijn kap op.'

'Kijk daar wel mee uit,' had Zenther resoluut gezegd. 'Als jij de hele tijd vlak achter hem loopt met een kap over je hoofd maak je juist een verdachte indruk.'

'Misschien dan een muts of hoed?' zei Dalos.

'Dat kan. Dan: hoe ga je hem volgen?'

'Ik val natuurlijk ook minder op als ik niet te dichtbij loop,' zei Dalos.

'Precies. Je hoeft je ritme niet volledig aan te passen, als je het doelwit maar in het oog houdt. In een grote menigte, bijvoorbeeld op een markt, kan dat lastig zijn, dus daar moet je ook weer niet te ver achter raken. Voordeel is dat je in een menigte minder snel opvalt. Maar

stel nu: jouw doelwit gaat ergens naar binnen, in een winkel of in een huis... Wat doe jij?

‘Buiten afwachten tot hij weer naar buiten komt.’

‘Zeker weten?’

‘Dat valt toch minder op dan mee naar binnen gaan?’

‘Dat kan, ja. Maar nu de details. Hoe ga je afwachten?’
Zenther had naar een schrijnwerker gewezen. ‘Stel dat hij hier naar binnen gaat. Waar en hoe wacht jij dan af?’

‘Ik ga misschien hiernaast of aan de overkant doen of ik de uitgestalde koopwaar bewonder. Misschien koop ik zelfs iets.’

‘Precies. De kunst is om dat precies zo te doen dat het nog minder lijkt of je op de schrijnwerker let. Door er half met je rug naartoe te gaan staan, bijvoorbeeld. Je kan ook in een hoek gaan staan en dan een stukje kaas eten of wat met iemand kletsen. Als je de schrijnwerker maar in het oog houdt en ervoor zorgt dat als je doelwit vertrekt, je hem meteen volgen kunt!’

Zo had Zenther hem al lopend door de stad alles uitgelegd. Uiteindelijk waren ze een herberg binnengestapt en in een hoek van de gelagkamer gaan zitten. ‘Niet meteen kijken,’ had de kapitein gezegd. ‘Helemaal achter in de hoek zit een man met een zwarte baard.’

Dalos had zo nonchalant mogelijk een snelle blik opzij geworpen. Hij had inderdaad een man met een korte zwarte baard en een ronde neus zien zitten. De man leek niet op zijn omgeving te letten, want hij was blijkbaar verdiept in een boekje.

‘Dat is je doelwit. Voor vandaag heb ik hem opgedragen om tijdens het noen een poos hier te zitten en niet op te letten wie de gelagkamer in en uit lopen. Zoals we nu zitten weet ik vrij zeker dat hij niet heeft gemerkt dat ik hier ben, zodat hij jou dus ook niet ziet. Aankomende zeven dagen zal hij elke dag de stad ingaan, vanaf een uur na zonsopgang. Hij weet dat hij één dezer dagen geschaduwd zal worden, maar hij weet niet op welke dag of door wie. Zodoende is hij alert, maar niet alerter dan een verdachte zou kunnen zijn. Jij gaat hem dus op

zaterdag volgen. Eind van de dag breng je mij verslag uit hoe je hem hebt gevolgd en wat je gezien hebt. Na de week zal hij me vertellen op welke dag hij denkt geschaduwd te zijn. Doe goed je best, want hij is scherp geoefend. Je zou wel kunnen zeggen dat hij ogen in zijn achterhoofd heeft. Maar ook hij heeft het moeten leren, dus als hij je opmerkt kun jij daar alleen maar van leren. De kans is eigenlijk klein dat je ooit een serieus doelwit hebt dat zo geoefend is als hij.'

'Is hij een spion?'

'Zoiets,' had Zenther geantwoord. 'Ga nu maar gauw voordat hij ons alsnog opmerkt.'

Vandaag was het die dag. Dalos had zich 's morgens vroeg naar de herberg begeven en daar een snel ontbijt gegeten, zodat hij gewoon een haastige reiziger leek. Zodra zijn "doelwit" de gelagkamer verlaten had, was Dalos op een afstandje gevolgd. Op creatieve wijze had hij de boel omgedraaid. In de herberg had hij een muts opgezet om zijn haar te bedekken, maar op straat had hij deze juist afgedaan.

Op afstand was hij de man gevolgd door de straten van Rirthors. Toen de man bij een barbier naar binnen was gegaan, had Dalos zich schuin tegenover de zaak opgesteld en gedaan alsof hij overwoog om een pot te kopen. Een tijd later was de man weer naar buiten gekomen, met zijn baard een haar een beetje bijgeknipt. Dalos had zich voorgesteld dat de man zijn baard misschien zou laten afscheren om mogelijk achtervolgers te verwarren, maar van de andere kant zou hij dan natuurlijk niet meer kloppen met de omschrijving. Hij mocht het een beginneling vast niet te moeilijk maken. Er schoot Dalos te binnen dat het afscheren van de baard ook een signaal zou kunnen zijn dat hij zijn achtervolger doorhad, dus als dat zo was mocht Dalos wel blij zijn.

Zo was de ochtend langzaam voorbij gegaan. Het doelwit was nog met een groep straatwerkers gaan praten en met een dame van plezier. Ook was hij bij een schoenmaker langs geweest. Elke keer bedacht Dalos iets

nieuws om niet op te vallen. Bij de straatwerkers verschool Dalos zichzelf door een brood te kopen van een nogal fors gebouwde bakkersvrouw. Bij de schoenmaker deelde hij zowel het brood als een gesprek met een eenbenige bedelaar. Bij het gesprek met de prostituee deed Dalos alsof hij een voorbijganger de weg vroeg. En nu was het noen en was Dalos' doelwit teruggedaan naar de herberg om wat te eten. Dalos had van de gelegenheid gebruik gemaakt om een andere mantel om te doen en een andere muts op te zetten. Nu stond hij buiten te wachten, terwijl hij deed alsof hij zijn smerig geworden laars schoonmaakte.

Ineens hoorde hij de vlotte pas van een groep soldaten. Door de lange straat kwam de kapitein aangelopen met een paar manschappen. Tot Dalos' verrassing gingen ze de herberg binnen. Dit was niet afgesproken. Als Zenther iets kwam bespreken met de spion, dan deed hij dat wel erg opvallend.

Het duurde niet lang voordat Zenther met de twee soldaten en de spion naar buiten kwam. Ze keken zoekend in het rond. Toen viel het oog van de spion op Dalos en wisselde hij een paar woorden met de kapitein. Kapitein Zenther gebaarde haastig naar Dalos dat hij komen moest. Dalos stelde geen vragen maar gehoorzaamde. Het was duidelijk dat er iets gebeurd was waardoor de oefening gestaakt moest worden.

Zenthers woorden bevestigden dat: 'Dalos, er is iets dringend tussen gekomen. De orders zijn dat jij je onmiddellijk naar de Oude Bibliotheek begeeft. Jij ook, Bregin. Bevel van hogerhand.'

De spion knikte en keek Dalos kort aan. 'Meteen.' Zonder verder een woord te zeggen begon hij te lopen. Dalos moest zich haasten om de snelle pas van de man in te halen en bij te houden.

'Niet gek gedaan vanochtend, trouwens,' zei de man, zonder een spoor van emotie op zijn gezicht. 'Slim om je uiterlijk een paar keer te wijzigen.'

'U had het dus door?' zei Dalos.

‘Ik had sterke vermoedens,’ zei Bregin. ‘Maar ik werd aardig op het verkeerde been gezet. Niet slecht voor een eerste keer.’

De Oude Bibliotheek van Ririthors was de oudste en grootste van heel Sogremenia. Hij had al bestaan voor het Unieverdrag het Keizerrijk tot stand had doen komen; sommigen zeiden zelfs dat hij ouder was dan de stad zelf. De Bibliotheek bevatte kronieken van vele eeuwen en kopieën van alle grote kronieken en historische geschriften van Sogremenia. Er gingen verhalen dat de Oude Bibliotheek een buitengewone plaats was, waar wellicht een Lichtelf of een magiër als kluizenaar verbleef.

Het gebouw stond op een natuurlijke, niet heel hoge heuvel, waarbij de voorzijde uitkeek op de Grote Markt, vlak tegenover het stadhuis. Het was een groot, vuilwit gebouw: de stenen muren waren ooit wit geweest, maar de glans was er in de loop der eeuwen vanaf gegaan. Vooraan het gebouw lag een groot, breed bordes, dat leidde naar een portiek met grote marmeren zuilen. De grote, brede voordeur was doorgaans gesloten, daar het gebouw al lange tijd niet meer openbaar toegankelijk was. Als een hooggeplaatst iemand om een of andere reden de Bibliotheek betrad, zonder dat dit een geheim was, werd hij echter wel door de voordeur binnengelaten, maar dit gebeurde eigenlijk zelden.

De zuilen waren hoog en indrukwekkend, bovenaan afgedekt door een groot architraaf en fries, waarop een reliëf was uitgehouwen. Elk vakje toonde één van de volkeren van de Alliantie: Mens, Lichtelf, Woudelf, Dwerg, Gnoom, Heinman, Fee, Centaur, Meermin, Satyr, Nymph, Faun, Reus, Draak... Alleen van het meest rechtse wezen wisten veel mensen niet meer wat het voorstelde. Boven het fries verrees het timpaan en daarachter het nog veel hogere dak van de Bibliotheek, met in het midden in een sierlijke koepel.

Toen Dalos en Bregin aankwamen bij de deur hield Bregin Dalos tegen. ‘Wacht maar even. De kapitein zei dat we zouden worden opgewacht, maar ze zijn er nog niet.’

Dalos haalde zijn schouders op en leunde tegen een zuil.

‘Heb je trouwens al gegeten?’ vroeg Bregin zakelijk.

‘Nee,’ zei Dalos. Maar hij had nog een stuk brood in zijn tas, dus pakte hij dat maar. ‘Zou het waar zijn dat hier Elfen werken?’ vroeg hij, alvorens een hap te nemen.

Bregin antwoordde niet maar keek behoedzaam heen en weer. ‘We vallen hier veel te veel op,’ mompelde hij.

‘Denk je dat we bespied worden?’ vroeg Dalos.

‘Niet per se,’ zei Bregin zacht. ‘Maar we zijn hier wel omwille van iets geheims. Anders was ik niet meegestuurd.’

Het leek Dalos niet verstandig om verder op die opmerking in te gaan, dus at hij zwijgend verder van zijn brood.

Hij had zijn brood al hoog en breed op toen er een klein, gesloten rijtuig aangereden kwam.

‘Dat ziet natuurlijk ook iedereen,’ zei Bregin. ‘Maar ze zien tenminste niet wie er in zit.’

Het rijtuig stopte voor de Bibliotheek. De deur ging open en vijf mensen stapten uit. Hoewel ze grote kappen droegen herkende Dalos graaf Grindal en Symethra meteen. De andere drie zeiden hem niets, maar de langste drong snel naar voren en klopte met zijn lange withouten staf, die op het einde uitliep in zigzaggende knikken, op de deur.

‘Het duurde iets langer dan we dachten,’ zei de graaf zonder te groeten. ‘Er was een hoop te bespreken.’

‘Wat is er dan aan de hand?’ vroeg Dalos.

‘Niet hier,’ zei één van de onbekende mannen. Hij droeg een masker.

Op dat moment schoof er een klein luikje middenin de deur open. ‘Ja?’ vroeg een opvallend hoge, maar absoluut niet lijzige mannenstem. ‘Hebt u een afspraak?’

‘Ik ben het,’ zei de man met de staf. ‘Merlijn. Heeft Gerandros niets gezegd?’

‘Oh ja, natuurlijk,’ zei de piepstem. Het raampje sloot weer en er klonk een ratelend, takelend geluid. De deur

gleed open en Merlijn gebaarde vluchtig naar de anderen om naar binnen te gaan.

De aanblik van de hal waarin ze binnentraden was verrassend. Het was duidelijk niet meer dan een voorhal. Er stond een kleine kast met wat boeken en papierrollen erin, evenals vier schrijftafels. Twee van die tafels waren opvallend klein en werden bezet door mannetjes van zo'n 20 centimeter lang, met buitengewoon lange, dunne haakneusjes en heel puntige oren.

Achter hen sloeg de deur dicht, met hetzelfde ratelende geluid. Dalos keek om en zag dat de deur open en dicht gedaan werd door middel van een soort katrollensysteem. Midden op de deur was een plank aangebracht onder het luikje. Ongetwijfeld had daar net ook zo'n mannetje gestaan. Waar was die gebleven? Dalos keek om zich heen en zag dat er op de muren stenen richels waren aangebracht met een zelfde functie. Er stonden kleine ladders op om erop of eraf te komen. Met een haastig trippelend geluid kwam er vanuit een hoek van de hal een mannetje aangerend, gekleed in een lange jas en een zwarte hoofdband, de kleding van een geleerde. Op zijn neus zat zelfs een minuscuul brilletje. 'Wilt u mij volgen?' zei het mannetje, en hij trippelde haastig voor hen uit naar de volgende deur en opende die door aan een soort takel te draaien. Vervolgens hupte hij haastig de zaal in.

'Gnomen,' zei Merlijn toen hij de verwonderde blikken om zich heen zag. 'Ze zijn snel, handig en vooral heel ordelijk.'

Ze volgden de Gnoom met de bril de grote, indrukwekkende zaal in. Hoge kasten stonden van onder tot boven gevuld met boeken en rollen, sommige brandnieuw, andere heel oud. Bij elke kast stond een grote ladder waar een volwassen mens op klimmen kon, maar er waren ook kleine ladders in gebouwd zodat de Gnomen van plank naar plank konden gaan. Net toen Dalos zich afvroeg hoe zulke kleine mannetjes die zware boeken konden tillen viel zijn oog op een viertal Gnomen dat een groot, dik boek uit de kast tilde en in een net hingen. Dat net hing aan een touw dat met een katrol aan

het plafond hing. Nu pas zag Dalos dat bovenaan elke kast zo'n katrol hing om een net in vast te maken. Op de vloer waren kleine takels gemaakt, zodat twee Gnomen het grote boek nu met gemak lieten zakken. Er stond al een karretje klaar om het boek te vervoeren.

Tenslotte kwam aan de overvloed van boeken een einde. Onder de koepel stond een grote, ronde tafel, op mensenformaat. Middenin de tafel zat echter een opening waar een kleine hijskraan boven hing. Het was wel duidelijk waar die voor diende.

Ze stopten echter niet bij de grote tafel, maar liepen door naar achteren, naar een oude, ongeverfde houten deur. De Gnoom opende hem en liet hen binnen in een klein halletje, waarvan het plafond veel lager was dan dat van de grote zaal. Hij pakte een stok die naast de deur klaarstond en tot ongeveer halverwege kwam. Het kereltje wurmde snel en soepel de stok onder de ijzeren klopper en duwde hem omhoog, tot de punt eronder vandaan schoot en de klopper bonkend op de deur viel. Dalos kon een lichte grijns niet onderdrukken. Ze waren zo handig dat het komisch was.

De Gnoom ging beleefd opzij en gebaarde naar de opengaande deur.

'Dank je, Lodri,' zei Merlijn. Hij ging het vertrek binnen met de anderen in zijn kielzog: eerst de graaf en zijn metgezellen, dan Symethra en Dalos; Bregin kwam als laatste en sloot de deur.

Ze waren in een kleine kamer die veel weghad van een studie- en woonvertrek. Er stonden nog meer kasten en een lessenaar, maar in de hoek stond een groot doch sober bed, en bij de haard stonden ook kookgerei klaar voor gebruik. Dalos kon niet goed zien wie hen ontvangen had. De persoon stond met zijn rug naar hen toe en droeg de kap van zijn bruine pij over zijn hoofd, terwijl hij enkele woorden met Merlijn wisselde, zacht en onverstaaanbaar. Dalos vroeg zich af waar het gesprek over ging. De naam Merlijn kwam hem bekend voor, al wist hij zo gauw niet waarvan. Het ontging hem echter niet dat de stem van Merlijns gesprekspartner erg vreemd